

OBEDRZEĆ (1) *ob pf*

inf ob(e)drzeć.

Sł stp, Cn brak, Linde XVIII w.

*Zdjąc gwałtownym ruchem, zedrzeć [co]: [Waleryjan pan rzymski] czarno wżytko obbić dał/ y czarny łtoł przed łobą połtawić kazał. [...] A thák [...] pomyłlił łobie/ iż podobno iełt tákich więcej co to mnie zá połmiech máią/ kazał okná otworzyć/ łukno obedrzeć/ łtoł wyłtawić/ y potym wżytko w łobie przełomił/ á dobrey myłli vżywał. *RejZwierc* 153v.*

Formacje współrdzenne cf DRZEĆ.

Cf **OB**DARCIE, **ODRZEĆ**

LW